

ROČNÍK IV.
22. června 1997

10

Čím krásnější je cesta,
tím silnější je pokušení
zastavit se, a usednout
a pozorovat krajinu
a přitom zapomenout
na cíl

M. Quoist

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Vážení přátelé!

Na předposlední červnovou sobotu připadá jáhenské svěcení v brněnské katedrále a na poslední červnovou sobotu tamtéž svěcení kněžské. V obou událostech má naše farnost "želízko v ohni". Na jáhna bude vysvěcen Mgr. Jan Hába a na kněze jeho bratr, jáhen Ing. Mgr. Vít Hába. Oba pošle otec biskup do služby v některé z farností brněnské diecéze:

A až se budete o prázdninách toulat moravskými luhy a háji, možná dorazíte do míst, kde se setkáte nejen s některým z těchto dvou, ale i dalšími kněžími známými z naší farnosti. Připomeňme si alespoň, že ve Velkém Meziříčí můžete na faře pozdravit otce Marka Váchu, v Olešnici otce Petra Holého, v Jedovnicích otce Pavla Koutníka, ve Šlapanicích otce Miroslava Šudomu, na kunštátsku Dr. Jana Mráze, na blanensku Dr. Stanislava Drobného, při výpomoci v zábrdovické farnosti otce Karla Předešlého a buď v olomouckém semináři, nebo při zastupování v některé z farností otce Pavla Posáda. Kromě nich

můžete samozřejmě potkat a poznat mnoho dalších lidí, památek, krajů a zvyků.

Děkuji vám za práci pro naši farní rodinu i pro dobro celého lidského společenství v uplynulém školním roce a přeji vám, abyste každým setkáním (nejenom o prázdninách) dokázali obohatovat druhé a sami prožili obdarování Boží milostí.

Žehná vám

P. Jiří Kaňa, farář

(27) Liturgie - Znamení Kněz

Zatím jsme mluvili o znameních, která byla představována nějakým gestem či nějakou věcí, jakou je například svíce, brána. Dnes si řekneme něco o znamení, které představuje člověka. A to člověka, který musí při každé mši sv. být. Kdo to asi je? No je to samozřejmě kněz. Bez něho mše sv. sloužit nejde, takže to je ten jediný, který tam zcela jistě musí být. K tomu, abychom pochopili, jakým znamením je kněz, je důležité si uvědomit, co to je kněžství.

Ve SZ byl kněz prostředníkem mezi Bohem a lidmi. Ve všech starověkých kulturách tomu bylo podobně. Kapánek jinak - řekl bych podstatně jinak - je tomu v křesťanství konkrétně v katolické církvi. Jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi je člověk, Ježíš Kristus. Tak to stojí v Písmu svatém a tak to skutečně je. Jediný, kdo zprostředkovává milost tomuto světu, je skutečně Ježíš. A jak je to tedy s kněžstvím v církvi?

V Písmu se říká, že jsme královské kněžstvo - každý pokřtěný je kněz. Má jakýmsi způsobem podíl na kněžství Kristově - vždyť jsme údy jeho těla. Proto musíme mít podíl na jeho kněžství. To je zákonité. A v čem záleží toto prostřednictví? My jsme prostředníky, skrze které do tohoto světa proudí milost Boží. Jsme prostředníky tomuto světu.

Avšak víme, že v církvi existuje ještě jiné kněžství, kterému se říká kněžství svátostné. Jak říká koncil, liší se od toho obecného, daného křtem nejen stupněm, ale podstatně. Kdo je to kněz v tom svátostném slova smyslu? Je to prostředník, skrze kterého Bůh dává své zvláštní milosti své církvi. Tedy už ne světu v tom nejširším slova smyslu, ale církvi. Samozřejmě svěcený kněz není knězem sám o sobě, ale má zvláštní podíl na kněžství Kristově a s ním je úzce spojen.

Možná, že jste už někdy uvažovali, co na světě dostáváte skrze někoho. Milosti - dary, které nám dává Bůh, Ježíš Kristus, dostáváme také skrze "někoho". To je důležité přijmout, jinak budeme "sólisty" ve vztahu k Bohu.

A nyní už konečně k tomu, kdo je to kněz ve mši sv. Mše sv. je událost, v níž vystupuje církev, jejíž hlavou je Kristus a údy jsme my pokřtění. A ve mši každý z účastníků koná to, co

má konat, a jen to.t. Je nesmysl, aby jeden dělal všechno. A kněz tu má zvláštní poslání - on tu jedná jménem Krista jako hlavy církve. Tedy kněz ve mši symbolizuje - představuje - zpřítomňuje samotného Ježíše. A když se lidé na začátku mše sv. postaví na znamení pozdravu, tak to není pozdrav pouze nějakému člověku, i když i jemu, ale je pozdrav určený samotnému Kristu. A podle toho má vypadat. Ten kněz může být kterýkoliv na světě. V osobě kněze přichází ke slavení mše sv. sám Ježíš. Není to zásluha toho kněze. Je to milost Ježíše Krista. Ten kněz může být mladý, starý, může to být biskup nebo kaplan, kardinál nebo třeba sám papež, ale pokaždé je to ta samá mše svatá, ve které tento či onen člověk jedná ve jménu samého Ježíše Krista. **KNĚZ VE SVÉ OSOBĚ JE ZNAMENÍM JEŽÍŠE.** To je úžasná skutečnost a my si to musíme stále víc a více uvědomovat a hledat v tom bohatství, ze kterého lze čerpat. Kněz není znamením JK jenom ve mši sv., ale i při udělování ostatních svátostí.

Pozor! To, co tady říkám, není vyvyšování kněze. To je řád spásy, který ustanovil Bůh, a při rozjímání nad ním, člověk žasne.. Každý z nás má totiž v tomto řádu spásy své místo.

A nám patří za toto vše říci jedině: **"DÍKY, BOŽE, NEBOŤ TVOJE VELIKOST JE PRO NÁS NEPOCHOPITELNÁ. AMEN."**

O. Miroslav Šudoma

Aktuální informace z naší farnosti

- ☉ V sobotu 21.6. byl v katedrále vysvěcen na jáhna také Mgr. Jan Hába z naší farnosti.
- ☉ Děkujeme všem, kteří jste přispěli do sbírky na bohoslovce v neděli 22.6. Prosíme také o modlitby za nová povolání.
- ☉ Svěcení kněží bude v sobotu 28.6. v katedrále při mši svaté b 9.00 hodin. Mezi nimi bude i Ing. Mgr. Vít Hába z naší farnosti.
Novokněžské požehnání bude udělovat téhož dne, tedy 28.6. od 15.00 hod. do večerní mše svaté v našem kostele. Všichni jste srdečně zváni!
Primiční mši svatou bude sloužit v neděli 29.6. v 9.00 hodin.
Prosíme ženy, ochotné upéct drobné pečivo k primici, aby je přinesly den předtím, nebo v sobotu 28.6. ráno a nebo během odpoledního novokněžského požehnání do sakristie. Předem děkujeme.
- ☉ Dne 5.7., na slavnost svatých Cyrila a Metoděje, bude na Velehradě probíhat pouť s pořadem zveřejněným na nástěnce. Hlavní mše svatá koncebrovaná našimi biskupy bude v 10.30 hod. V 8.30hod. budou sloužit mši svatou novokněží a den předtím bude večerní bohoslužba a noční adorace.
Z tohoto důvodu budou v našem kostele bohoslužby v sobotu 5.7. tak, jako ve všední den, tedy v 6.30hod., 7.30hod. a 17.30hod..
Ve dnech 6.-10.7. na Velehradě proběhne "Setkání mládeže moravských diecézí".
- ☉ Sestry Učednice Božského Mistra opět zvou na prodejní výstavu liturgických předmětů, kterou pořádají na Petrově č. 2 (za katedrálou) do 30.6., vždy úterý - sobota. Otevřeno od 10.00 do 17.00 hodin. Vstup volný.
- ☉ Od září začne další katechetický kurs organizovaný Katechetickým centrem Brněnského biskupství. Přihlásit se může každý, kdo je ochotný

jakkoli přispívat k šíření evangelia ve své farnosti a chce si osvojit k tomu potřebné základní vědomosti.

Přihlášky jsou k vyzvednutí na faře nebo v sakristii do konce června.

- ☉ Fara by měla být dokončena v červenci. Bude tak od září připravena otevřít svou náruč zejména dětem a mládeži farnosti k trávení volného času duchovní a zájmovou činností.
Děkujeme za každou pomoc a dar na opravu.
- ☉ S předstihem upozorňujeme, že i letošní prázdniny jednou skončí (31.8.) a na pondělí 1.9. v 17.30hod. je plánovaná v katedrále mše svatá s otcem biskupem na zahájení školního roku.

Komunita Emmanuel Setkání mládeže s J. Pavlem II.

Mistře kde bydlíš? Pojďte a uvidíte...

Tímto slovem z Písma pozval Svatý otec Jan Pavel II. mladé lidi z celého světa na XII. světové setkání mládeže do Paříže na 19. - 24. srpna 1997.

Komunita Emmanuel působící v naší farnosti se k pouti také připojuje. Cesta organizovaná komunitou bude začínat 15. srpna odjezdem do Altöttingu, bavorského poutního místa Panny Marie. Toto město se pro tentokrát stane místem setkání mladých ze střední a východní Evropy. Účastníky zde čeká bohatý program: přednášky otce Guy Gilberta, chvály, liturgie a večery svědectví a vzájemného sdílení.

Pouť bude pokračovat přes Remeš, místo korunovace francouzských králů, do Paříže na světové dny mladých. Zde je připraven nabitý program zakončený mši sv. s Janem Pavlem II. slavenou pod "Eifelovkou".

XII. světové dny mladých navazují na podobné akce uskutečněné v Denveru či Manile. Je to nabídka zažít světovou církev, církev mladou, církev bez hranic. A konečně také možnost nově se setkat s Pánem...

Může se zúčastnit každý (18 - 35 let), cena 4500,- Kč. Přihlášky a sponzorské dary na adrese Komunita Emmanuel, Lidická 6, 602 00 Brno.

Rozhovor s Orkem o Zemi sněhu a ledu

*Jak jsi byl v Antarktidě dlouho?
5 týdnů.*

Vím, že jsi duši také přírodovědec, co Tě zaujalo?

Především to, že se zvířata vůbec nebojí člověka. Kdybych chtěl, mohl bych si hladit lachtany, ale v zájmu udržení přirozeného prostředí jsem to nechtěl.

Je tam opravdu samý led?

Jsou tam i skály, kterým se říká oázy, protože na nich roste mech a lišejníky, kterých je tam 200 druhů.

Co Tě oslovilo po duchovní stránce?

Zdejší krajina a příroda přivádí svým kouzlem a klidem k Bohu. Měl jsem čas srovnat si hodnoty ve svém životě. Byla i příležitost mše svaté v místním kostelíku. Dříve s sebou expedice často braly kněze. Dokonce mezi prvními ženami, které přezimovaly na Antarktidě, byly dvě řádové sestry.

Jak jsi se tam dostal?

Připojil jsem se k expedici, která měla trochu exkluzivní náplň: první koncert v dějinách na Antarktidě. Obstaral ho kytarista Jiří Brabec.

Čím je naše stanice zvláštní?

Tím, že žije ekologicky, nejsou okolo ní žádné odpadky, všechno se zužitkovává, neexistují tu ani prací prášky.

Co jste si vyzkoušeli?

Třeba plavání v moři s teplotou $-1,6^{\circ}\text{C}$.

Děkujeme za rozhovor a zveme vás do galerie TOM, kde Zdeněk Bureš připravil výstavu z Orkových fotografií.

Vit Janků

Reportáž

Vzpomínka na svatodušní slavnost

Dne 19.5.1997 - v pondělí svatodušní - navštívil naši svatotomskou farnost generální vikář Mons. Jiří Mikulášek.

Byl v našem společenství srdečně uvítán. Předal nám pozdrav od nemocného pana biskupa a omluvil jeho nepřítomnost s ujištěním, že na nás všechny pamatuje v modlitbě.

Společně s panem děkanem P. Josefem Brychtou, naším panem farářem P. Jiřím Kaňou a P. Markem Váchou (Orkem) celebroid mši svatou, při které přísluhoval i jáhen naší farnosti pan Ivan Synek. Otcové P. Josef Šik a P. Jiří Rous sloužili svátosti smíření. Při této mši svaté přijali svátost biřmování bratři a sestry naší farní rodiny a dvě maminky byly pokřtěné. Rovněž syn jedné z pokřtěných maminek, malý Miroslav, přijal svátostný křest. Byla to velká radost našeho společenství.

Slova homilie otce Mikuláška zněla přesvědčivě a radostně, ale také naléhavě vybízela k

7 Návrat na biskupský stolec

Klidný, šťastný a duchem Božím proniknutý Vojtěchův mnišský život by mohl vyvolat určité pochybnosti o opuštění biskupského stolce. Důvody byly natolik závažné, že ani papež nijak rychle nerozhodoval o návratu Vojtěcha, když byl o to vyslanými posly z Čech požádán. Svolal dokonce zvláštní synodu na níž se věc musela projednat, protože se v církevním vývoji v desátém století střetávaly dva názory na mnišství. Reformátoři hlásali, že mnišství je nejvyšší ideál a kdo ho dosáhne, nemá se už nikdy vracet. Stoupenci staré teze a církevní právníci tvrdili, že biskup je především povinen starat se o svou diecézi a že ani mnišský stav ho této povinnosti nezabavuje.

Synoda rozhodla pro starou církevní praxi a papež Jan XV. potvrdil, aby se Vojtěch vrátil do své diecéze, když už příčiny jeho odchodu byly odstraněny. Papež jistě dobře znal Vojtěchovy důvody, proč opustil biskupský stolec. V obou nejstarších životopisech sv. Vojtěcha objevíme dvě podrobnosti, které jasně ukazují cestu k rozluštění záhady. Když totiž Vojtěch narazil na velké obtíže s Boleslavem, prosil bratra tohoto knížete Strachkvasu - Kristiána, aby přijal místo něho biskupskou berlu. Vojtěch věděl, že by Kristian mohl lépe vykonávat pastýřský úřad, protože by měl podporu panovníka. Kristián tehdy odmítl, že už je mnichem a tedy mrtev pro svět.

Další důležitá zmínka se týká prodávání otroků. Vojtěch si stěžoval, že mu bylo bráněno vykupovat křesťanské zajatce, kteří byli prodáváni židovským otrokářům. Z historických pramenů se dovídáme, že tito křesťanští váleční zajatci byli Poláci, kteří upadli do tohoto zajetí za česko-polské srážky. Konflikt nastal asi mezi rokem 987-988. Příliš velké rozhořčení z tohoto boje dalo zapomenout Boleslavovi na zásadu dodržovanou mezi křesťanskými knížaty. Biskup nejen že činil výtky knížeti, ale snažil se zajatce vykupovat a chránit je před špatným osudem. Pak se také asi stavěl proti válce, zvláště mezi křesťany. Tím si knížete pohněval, ale vzbudil i podezření, že nadřazuje Polákům.

Tak se dostaneme k hlavnímu problému 10. století v poměru dvou nejdůležitějších knížectví - Slavníkovců a Přemyslovců.

Slavníkovské panství bylo trnem v oku Přemyslovcům. Slavníkovci byli ovšem ve výhodě, neboť jejich území sousedilo přímo s Polskem. Dobře věděli, že by u nich našli vždy oporu, kdyby se Přemyslovci pokusili likvidovat jejich moc, a proto s nimi udržovali dobrý poměr. Právě v tomto bodě se ocitli v rozporu s Přemyslovcem Boleslavem II., který nechtěl ustoupit a postavil se Měškovi při sporu o nějaké území na odpor se zbraní v ruce. V tomto ovzduší vyrostla velká revnivost šlechty na území, které podléhalo Přemyslovcům, proti biskupovi z rodu Slavníkovců. Nahlédne-li se trochu hlouběji do pramenů těchto sporů, které byly hluboce závažné, nelze se divit, že Vojtěch odešel.

Když tedy poselstvo, které do Říma přijelo, slibovalo jménem knížete Boleslava nápravu života v zemi a odložení všeho zla, proti kterému biskup bojoval, vracel se sv. Vojtěch po tříletém pobytu v klášteře, který byl nejradostnější dobou jeho života, do své vlasti. Aby přivedl s sebou aspoň částku toho světa, který mu poskytl tolik

duchovní naděje, přibral do své družiny řadu řeholních spolubratrů, které chtěl trvale usadit poblíž Prahy. Klášter se měl stát novou tvrzí víry v české zemi a ohniskem osvěty.

7.1 Založení břevnovského kláštera

Před branami Prahy zakoupil Vojtěch rozsáhlý les Šárku. Na vymýceném prostoru položil základy ke klášteru u něhož postavil chrám zasvěcený Panně Marii a sv. Benediktu. Zde tedy vyrostl mohutný proud benediktinských řeholníků, kteří byli nositeli kultury nejen v naší vlasti, ale i v sousedních zemích. Toto území je dnešní břevnovský klášter, za totality naprosto zdevastovaný.

Obrázek 5: Benediktinský klášter v Břevnově

7.2 Působení v diecézi

Ještě než přejdu k obnovenému nástupu biskupa, zmíním se o jeho apoštolském působení, když se stal v roce 983 biskupem. Životopisec Vojtěchův jej nazývá „neúnavným poutníkem“ (jaká podoba s nynějším papežem Janem Pavlem II.).

Jeho vizitační cesta vedla po rozsáhlé diecézi, neboť biskupství sahalo daleko za hranice Čech. Na základě historických pramenů se dá tvrdit, že se Vojtěchovi podařilo spojit všechny země ovládané Přemyslovci pod pravomoc biskupa pražského už za jeho prvního nastolení. Bylo pravděpodobně dosaženo i „moravského privilegia“ a v tom případě je jisté, že už tehdy navštívil nejen Moravu, ale i Slovensko a zajímal se o pokřesťanění Maďarů, kteří susedili s jeho diecézí. Vojtěch tedy jako biskup působil velmi aktivně a blahodárně. Zdá se, že kam přišel, všude si získal oddanost a lásku.

Sliby, které byly pronášeny při Vojtěchově návratu v roce 992, se nesplnily. Dá se to vysvětlit panovnickými poměry jednotlivých náčelníků s mocenskými zájmy. Rod Vršovců, který se snažil o přízeň pražského knížete, se stavěl nepřátelsky proti rodu z něhož pocházel biskup. Nenávist mocných proti Vojtěchovi se stupňovala. Životopisci Vojtěchovi popisují nešťastnou příhodu ženy z rodu Vršovců, která utekla k biskupovi s prosbou o smilování. Vojtěch chtěl ženu zachránit, ale vášeň celého davu nechala ženu stít. Pod tlakem neutěšených poměrů se Vojtěch rozhodl opět ze své země odejít. Byla to absolutní bezmocnost proti neuspořádané společnosti. Hlavní příčina tkvěla v tom, že Vojtěch byl Slavníkovec.

větší důvěře a víře, ke svědectví životem každého z nás.

Na chvíli, kdy P. Jiří Mikulášek poprosil rodiče o "zapůjčení" syna Miroslava, zřejmě nezapomeneme. S dítětem na rukou se nad Tělem a Krví Páně společně s námi všemi modlil tu nejkrásnější modlitbu, kterou nás naučil sám Ježíš - Otče náš.

Zrození Božího dítěte pro Život věčný ve křtu svatém a zpřítomnění Kalvárie bylo úžasným umocněním této svatodušní slavnosti.

S vděčností v srdci a upřímným poděkováním Pánu za všechny přijaté dary Ducha svatého nejen křtenci a biřmovanci, ale i námi všemi - celým společenstvím naší farnosti - zůstaňme vždycky a v každé situaci dětmi Božími. Prosme za všechny, kteří tyto svátosti přijali a za sebe navzájem.

Domnívám se, že na závěr se sluší poděkovat i sestře Marii a bratru Ivanovi za přípravu biřmovanců, celému společenství Emmanuel a sboru této komunity, který svým zpěvem tuto duchovní slavnost Církve podpořil a dokreslil. Bohu díky!

Marie D.

Dopis

Sbírka na Bulharsko

Milí přátelé,

jsem překvapen, jak velkou podporu a široký ohlas vzbudila sbírka léků, věcí a peněz na Bulharsko. Děkuji Vám za Váš velkorysý dar a ochotu pomoci lidem v nouzi. Protože jsem čekal, až pomoc dojde na místo určení, oddalovalo se také toto moje poděkování. Pomoc jsme poslali dvěma vagóny. První vagón již dorazil na místo určení do bulharského Kazanlaku. Druhý je ještě na cestě a do týdne by měl dorazit na místo. Pomoc rozdělují salesiáni společně se starostou.

Vagóny obsahují: 540 banánových krabic různých věcí, 8 t mouky, 3 t cukru invalidní vozičky, léky a zdravotní potřeby.

Jeden vagón ještě doložila a zaplatila přepravu Charita v Hradci Králové.

Na konto a osobně jsem přijal 676.684,- Kč. Z nich bylo již téměř 300.000,- Kč použito na nákup potravin, léků, na pojištění, zabezpečení svozu a na přepravné. Zbylé peníze budou použity pro potřeby Bulharů v Kazanlaku a N. Delčevu na nákup potravin, léků, placení elektřiny a nájmu, na což velká většina rodin nemá příjmy, a tudíž nemá připojenou elektřinu a v zimě topení.

Ještě jednou děkuji zvláště těm, kteří u sebe věci shromažďovali, přebírali a postarali se o jejich předání.

Za salesiány

Jiří Svoboda, SBD

To je vítězství, které přemáhá svět

Slovo nemocným

víra - II.

- naše víra! (Jan 1, Jan 5, 4)

I když se nám dnes daří dobře, jsme zdraví, všechno nám vychází podle našich představ, musíme si být vědomi toho, že tento stav není trvalý, ale musíme počítat s tím, že se všechno může změnit, že i nás může potkat situace, se kterou se budeme těžko vyrovnávat a která bude vyžadovat všechny naše síly a schopnosti, abychom ji správně prožili.

Tehdy je pro nás zdrojem vyrovnanosti a také statečnosti naše víra. Ona nám připomíná, že ani v té chvíli nejsme zapomenutí a opuštění, ale že se můžeme spolehnout na Boha, na jeho dobrotu a lásku k nám. Víra nám dává jistotu, že i když na nás zapomenou a nebudou pro nás mít čas ani naši nejbližší, když je bude obtěžovat se o nás starat, věnovat nám čas a námahu, když nikdo nebude věřit našim bolestem a budou nás pokládat za simulanty, když ani lékaři nebudou mít naději na zlepšení našeho zdravotního stavu, tak právě tehdy nám dá všechny potřebné síly naše víra v Boha. V Boha, který je vždy naplněný láskou k nám a řídí celý svět, a proto i náš osud.

Jemu záleží na naší osobě a dá nám potřebné síly a schopnosti, abychom všechno prožili tak, aby nás to víc k němu přiblížilo. Jistota Boží ochrany nám pomůže překonat i ty nejtěžší chvíle našeho života.

Kdybychom neměli víru, propadli bychom beznaději, žádná bolest by neměla smysl, deprimoval by nás nedostatečný zájem našich bližních, mohli bychom svoji nespokojenost dávat najevo jednáním, kterým bychom zraňovali lidi kolem sebe, a tím přinášeli do společnosti neklid a napětí. Sami bychom si kladli mnoho otázek, proč nás právě tato situace postihla, proč lidé kolem nás jsou lhostejní k našemu utrpení, co je smyslem bolesti a zda vůbec má život smysl.

Tyto všechny otázky zmizí, když máme víru v Boha, který je všemohoucí, vševědoucí a plný lásky k nám. Tato víra nás zbaví strachu z bolesti, z budoucnosti, z bezmocnosti a naučí nás dívat se radostně na všechno, co prožíváme, ukáže nám smysl i těch nejtěžších bolestí a dá nám sílu je správně a s užitkem prožít.

Děkujeme často za víru a prosíme o její prohloubení a stále větší vliv na náš život. O víru musíme prosit už v době, kdy se nám vede dobře, protože v těžkých chvílích už často nemáme dost sil a schopností. Čím bude naše víra pevnější, tím snadněji se vyrovnáme s těžkostmi života a tím lépe je prožijeme.

P. Josef Šik

Sestry a bratři,

Charita

Činnost farní charity

v tomto ročníku Tomáška jsme otiskovali na pokračování stručné informace o jednotlivých aktivitách Oblastní charity Brno, včetně adresáře, telefonních a bankovních čísel. Poněvadž v poslední době došlo k přestěhování některých pracovníků z Karlovy ulice do středu města, prosíme Vás, abyste si změnili u Ředitelství oblastní charity (Tomášek č.3, str.5) a u Sociálně právní poradny (Tomášek č.6, str.6) adresu na Joštova 4 a telefon na č. 42 21 10 33.

Základní údaje o Oblastní charitě jsme pak postupně doplňovali podrobnějšími informacemi o jednotlivých aktivitách. Dnes bychom chtěli věnovat trochu více místa Charitní ošetřovatelské a pečovatelské službě (CHOPS), která zajišťuje

zdravotnickou péči o lidi přímo v jejich domovech. Hlavní sestra Oblastní charity Brno, paní Ludmila Šujanová říká:

"V samotném Brně 22 pracovníků jezdí za svými 270 klienty hromadnou dopravou, a tak nestačí denně obejít více než 3 až 4 pacienty, z nichž je převážná část částečně či zcela imobilní. Potřebují nakoupit, nakrmit, uklidit v bytě, osobní hygienu, dvakrát denně se musí připravit jídlo. Filozofie CHOPS je založena na komplexním pojetí domácí péče, včetně péče psychické a duchovní. Veškerá činnost CHOPS se odvíjí od výše finančních prostředků, které jsou převážně tvořeny příspěvkem Městského úřadu a poplatky placenými pojišťovnami podle sazebníku VZP za úkony předepisovanými obvodním lékařem. Zde dochází někdy ke konfliktům (zatím ne v Brně), když třeba Městský úřad zastává názor, že nestátní zdravotnická zařízení se mají uživit sama, a odmítá přispívat na jejich činnost, nebo když VZP vyvíjí určitý tlak na lékaře, aby omezovali ordinování výkonů, na kterých se podle jejího názoru dá ušetřit, protože by je měla zajišťovat rodina pacienta. (Jedná se zejména o oblast hygieny a rehabilitace). Potíže, s nimiž se CHOPS potýká, jsou způsobeny mj. také nedostatečnou informovaností veřejnosti.

Domácí péče je ve světě normou už přes třicet let, kdežto u nás je stále ještě novinkou. Bylo by však načase, abychom ji přestali brát jako nadbytečný luxus. Filozofie dnešní společnosti, že člověk je k něčemu, dokud je zdravý a podává výkony, je špatná. Je třeba probouzet v lidem pocit zodpovědnosti. Vždyť jednou může být každý z nás v roli toho, o něhož je třeba se postarat. A nebudeme chtít, aby nás odstěhovali do cizího. Každému je doma líp!"

Kaďourkovi

Ministranti

20. ročník ZMS 14. 6. 1997

Sraz jsme měli na konečné autobusu č. 43 a 57 v Soběšicích. Z konečné jsme šli rovnou na start. Hlídka A,B,C,J,K a L šly na trasu a hlídky D,E,F,G,H,CH a I byli napřed na startu a potom teprve šly na trasu. Cesta byla dobrá a stanoviště hodně blízko od sebe. Stanoviště byla: stavění stanů, střelba z praku, zdravotvída, morseovka, finská stezka, přírodovída, zvláštní stanoviště, orientace a uzly. Všichni přišli dobře a takto se umístili: na prvním místě družina L, na druhém místě družina B a na třetím místě družina A. Ceny byly baterky, peněženky, rakety a samozřejmě pohár. Potom jsme šli na autobus a jeli jsme domů.

Štístko

O 20 leté historii těchto závodů se dočtete v zářijovém Tomáškově.

Komunita Emmanuel

Láska a pravda

V prvním červnovém víkendu skončil další cyklus duchovní obnovy pro manžele "Láska a pravda". Tuto obnovu pořádá komunita Emmanuel každoročně pro 25-30 manželských párů, které spolu prožijí tři víkendy v prostorách komunitního domu na Lidické. Zájem o tyto víkendy je velký, zcela určitě bychom mohli pořádat i dva cykly ročně, naše síly jsou však limitované. Pro službu Lásky a pravdy nestačí totiž jen zajistit přednášky, jsou tu potřeba i animátoři skupinek sdílení, pomocníci do kuchyně, muzikanti, zpěváci a hlavně opatrovníci dětí. Duchovní obnovy se totiž účastní celé rodiny a pro děti je zapotřebí zajistit nejen stravu, hry, ale také duchovní program - aby věděly, čeho se jejich maminky a tatínci účastní. A zaopatřit 40 i 50 dětí, to je už velká práce.

Odkud letos manželé přijeli? Z Hodonína, Ostravy, ze Znojma, Nového Města, Ostrovačic, Jihlavy, Hrotovic, Olešnice, Ochozu a také z Brna. Jak a kde jsme tyto víkendy duchovní obnovy inzerovali? Nikde. Manželé se o těchto víkendech

dozvěděli zpravidla od svých známých, kteří jim tuto duchovní obnovu doporučili. Taková reklama je samozřejmě nejlepší.

Co oslovilo letošní účastníky?

Všichni tvrdili, že je oslovilo všechno. Nejen pozorná služba členů komunity, nejen dobrá péče o děti, ale i společné chvály, písně k modlitbě, živá liturgie, svědectví ostatních manželů ve skupinkách. Hlavně však zaslechli, že Bůh nás každého miluje a miluje i každé manželství. Připomněli si, že se Bůh zavázal pomáhat každému páru a že ho vlastně o tuto pomoc prosili v manželském slibu. Připomněli si, že se mají dívat na partnera i na své děti tak, jak se na nás dívá Bůh - pozitivním pohledem, pohledem plným naděje. A že je velmi důležité si odpouštět, že je potřebná vzájemná komunikace atd. Možná toho ani moc nového nebylo, ale většina se rozhodla, že to tentokrát zkusí zrealizovat. Místo diskusí jsme měli adoraci a snad je to ta nejlepší taktika, jak sundat "masku" a být před Bohem i sám před sebou opravdový a jak získat odvahu uskutečnit to, co by zlepšilo naše manželství.

Moc se jim líbila myšlenka uspořádat každý týden rodinný večer - být doma jen pro své děti. To ještě manželé nestačili vyzkoušet, protože vyučování o dětech bylo až na posledním víkendu.

Ale o změnách vztahu mezi sebou už mohli svědčit

"Manžel si už po několika dnech všimnul, že ho nevitám výčitkou, že jde z práce opět pozdě..."

"Manželka vděčně přijala, že jsem se ujal večerní modlitby rodiny - připomněli jste mi totiž, že muž má být knězem v rodině..."

Tatínek jeden večer trochu zkrátil večerní pohádku, ale holčička ho ještě nepustila: "Tatínku, co máš nejraději?" Tatínek jí povídal o práci, o zahrádce a ještě o čemsi a holčička povídá: "Já mám nejraději, když mně čteš pohádku"... Moc ho to oslovilo a styděl se v duchu, jak chtěl ukrátit tu chvíli, kdy mohl být se svou dcerkou.

Jsou to drobné krůčky, které manželé udělali - k Bohu a k sobě, ale víte, co je zaslíbeno těm, kteří budou věrni v maličkostech...

A.S.

Pro děti

Pohádka na prázdniny

Káťa posadila na stolek chlupatého ježečka Bodlinku a slůně Jumbíka, medvídku Brumlu šupsla do své postýlky a opatrně přikryla peřinou. Bude na ni čekat, až půjde večer spát. Není to nic snadného jet v šesti letech na tábor. Bez maminky a bez tatínka. Ale tenhle pokojík, ve kterém spí s Janičkou, je opravdu krásný. Káťa se spokojeně rozhlédla a jemně pohladila květinové záclony. Pak ale rozmrzele pokrčila nos. S Janou není vůbec žádná legrace. Skoro nemluví, jen si vyskládala věci a je pryč. Ještě že jsou tu také jiné děti. Káťa pohodí hlavou, až se za ní copánky mihnou, a už je venku. Za chvíli se z hřiště ozývá její veselý smích. Janička, přikrčená za chatou, ho dobře slyší.

Večer se rozesmátá Káťa spokojeně skulí do své postele. To byl dneska prima den! Má tolik nových kamarádek! A u večere byla taková legrace, že se párkrát až zakuckala. "Měla bych se ještě pomodlit," bleskne jí hlavou, ale to už se propadá do spánku.

Ani neví, jak dlouho spala. Probouzí ji zvláštní zvuk. Co je to? Vzlykání? Ano, Janička pláče! Teprve teď si Káťa vzpomíná, že ji maminka prosila, aby na Janičku dala pozor. Je poprvé někde sama a jistě se jí stýská. Co teď? Jak to napravit? Káťa vyskočí z postýlky, vezme ze stolku ježka Bodlinku a vklouzne k Janičce pod peřinu. "Neplač," přitulí se k ní a objímá ji kolem krku. "Zítra budeme pořád spolu." Děvčátka usínají a ježek Bodlinka je hlídá.

Až ráno Káťa zjistí, že je nečeká nic snadného. Janička se jí drží jako klišť, klopí začervenalé oči a jen kroutí hlavou, že ne, že za ostatními dětmi nepůjde. Při snídani stihla Káťa na své nové kamarádky jen zamávat. Pak jde s Janičkou k potoku a stavějí tam hráze. Z hřiště se už zase ozývají výskot a smích a Kátiny nožky by se tam nejraději samy rozběhly.

"Podívej, kdybychom to tady přehradily, mohl by tu být i malý mlýnek," ozývá se za ní Janiččin hlas. Káťa sebou trhne.

"Bezva nápad! Skoro jako bych to vymyslela já," používá oblíbenou větu staršího brásky a Janička se hned celá rozzáří. Pak se obě s chutí pouští do práce.

Žbluňk! Do vody žbluňkl malý kamínek.

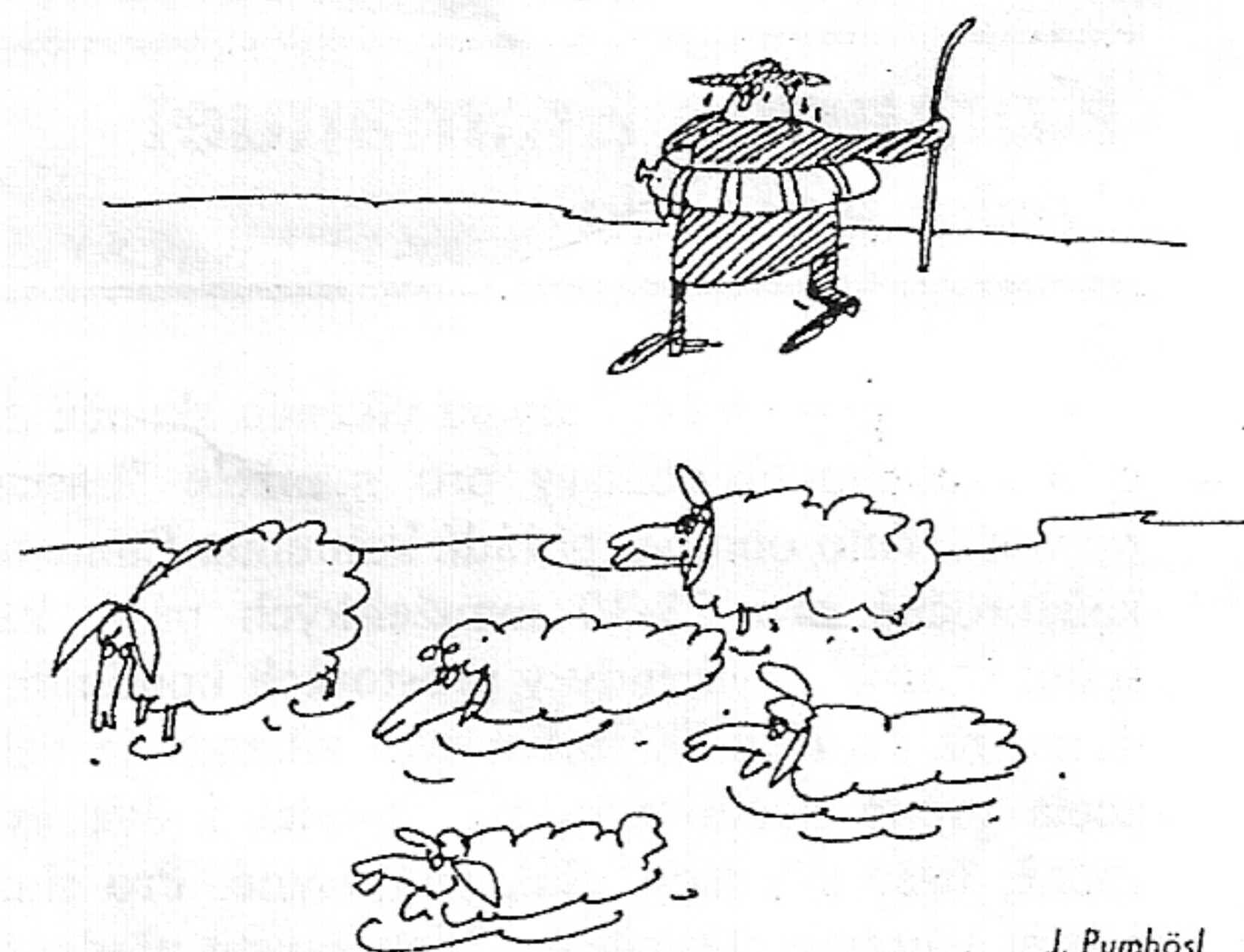
"Máte moc bezva přehrady, ó slavné stavitelky! Můžeme vám trochu pomoci?" Kátiny včerejší kamarádky na ni nezapomněly a připlížily se jako pravé indiánské squaw.

"Proč ne? Klidně!" usměje se Janička a už se potůčkem brouzdá děvčátek pět.

Je večer a stmívá se. V pokojíčku je šero. "Víš, že se mi tu začíná moc líbit?" ozve se tiše z Janiččiny postýlky.

"Mně se tu taky líbí víc než včera," Káťa to říká opravdu upřímně. "Pojď, ještě se spolu pomodlíme." Děvčátka se modlí, děkují za krásný den a ježek Bodlinka je hlídá. A nejen on.

Marie Veselá

J. Pumhösl

TOMÁŠEK. Zpravodaj farnosti při kostele sv. Tomáše v Brně.

Vydává: Římsko-katolická farnost u sv. Tomáše v Brně,
✉ Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ (05) 57 22 15
P. Mgr. Jiří Kaňa, farář
Redakce: Vít Janků, Marie Veselá, Vladimír Kad'ourek,
Dominik Heger
Grafika a DTP: Zdeněk Buršík
Tisk: Petrinum, ✉ Veveří 15, 602 00 Brno

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.